

CUVINTELE ȘI ETERNITATEA

Nu o dată s-a întâmplat să caut eternitatea în lucrurile mărunte și cred că majoritatea oamenilor au făcut la fel.

Mereu m-au atras florile de câmp. Au atâta sălbatică frumusețe, încât ar putea scrie o istorie a esteticii. Adesea alergam vara, în copilărie, prin fânul auriu și mă prindeam în horă cu florile.

Poeta Ana Blandiana mărturisește în poezia *Hotarul* o încercare de a înțelege limitele oricărui lucru „...Căutam în copilărie marginile ploii. / Dar întotdeauna ploaia înceta înainte / De a-i descoperi hotarul“. Picăturile de ploaie brăzdează văzduhul și se izbesc de pământ. Renunțând la forma de lacrimă își întind trupul într-o mare umedă. În nori ploaia nu poate avea hotar, căci aceștia se pierd dizolvați de soare. Pe pământ hotarul e absorbit de solul însetat. Atunci care ar putea să fie hotarul ploii? „Și reîncepea înainte de a ști până unde-i seninul.“ mai spunea poeta în aceeași poezie.

În fiecare clipă am încercat să înțeleg până unde-i seninul vieții mele spre a-mi depăși hotarul și a gusta eternitatea, dar atunci, când reușeam să-i culeg fructele, ploaia începea să-mi inunde făptura.

Am fost atrasă într-un timp de farmecul pădurii. Pădurea era o provocare pentru mine. Cu cât era mai deasă, cu atât mai mult mă străduiam să-i biruiesc labirintul, până într-un târziu când m-a vrăjit luciul apei. Oglinda apei mă ajuta să privesc dincolo de lumina învelișului protector.

M-am îndrăgostit cândva de florile de mac. Călătoream cu trenul și florile de mac se frângeau în imagini. Am coborât în prima gară și am alergat pe câmp să le întâmpin. Așteptam să îmi zâmbească răspunzându-mi la salut, dar ele nu-și clinteau dreapta tulpină. Petalele sângerii păreau preocupate de povara unui vânt calduț ce le pieptăna cartea deschisă și gata să îmbrățișeze pământul în orice moment cu demnitate.

Am încercat să găsesc eternitatea în rădăcini până ce plopul din grădina cu meri a fost învins de apă. Încearca să-și țină unghile rădăcinilor cât mai adânc ancorate în pământ, dar apa le-a răpit ca să le poarte cu ea.

Am renunțat la rădăcini și am ales munții dar și aceștia s-au arătat învinși de ploile ce le cunoștea adâncul.

Am ales într-un târziu pietrele, dar nici ele nu s-au dovedit statornice, au fost roase de ape.

Când am început să înțeleg și flori, și ploaie, și rădăcini, și munte și pietre, am ales cuvintele, iar ele mi-au arătat adevărata față a eternității.

Ana-Cristina Popescu